

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

§. 4. Argumenta soluuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

stantiale, siue includat in recto illa, quæ ad suam essentiam constituendam spectant, siue in obliquo necessariò substantialia esse debent.

19 QUINTA CONCLUSIO. Entitas substantialis distincta à materia, & forma in qua dixi unionem consistere non est res, sed modus, est dicere non potest adhuc potentia Dei absoluta existere sine extremis, etiam si extrema possent esse sine illa. Probo: Si hæc entitas in qua unionem constituitur posset esse sine extremis unitis esset indifferens, ut vniretur, & non vniretur: ergo indigeret alio modo superaddito, quo vniretur: ergo danda est aliqua unio, quæ immediate sit per suammet entitatem fixa extremis: ergo danda est unio, quæ de potentia Dei absoluta non possit ab illis separari, quia quod per suammet entitatem, alicui est affixum, non potest non illi esse affixum, si cum sua entitate perseveret. Probo primam consequentiam: ideo damus unionem superadditam inter materiam, & formam, quia possunt existere quin uniantur: ergo si daremus unionem interiectam posse existere non uniendo, indigeret alio modo superaddito ut vniret. Secunda conclusio evidens est, quia si non daretur unio immediate per se extremis affixa, sed alia indigens unione, rursus illa unio alia indigeret, & sic in infinitum uniones procederent.

S. IV.

Argumenta soluta.

20 Argumenta, quæ contra nostram sententiam ex tanta opinionum diversitate adduci possunt, pauca sunt, & quæ nihil ferè difficultatis continent.

Obiicies primò. Modus unionis à nobis assignatus potest immediate vniri materiæ, & formæ nullo alio modo interiecto: ergo materia, & forma poterunt similiter immediate vniri nullo interiecto modo. Concedo antecedens, & distingo consequens: Materia, & forma, quæ de facto existunt indifferentes ut uniantur, & ut non uniantur saltem de potentia Dei absoluta, nego consequentiam: materia & forma, quæ possent existere ex se determinate ad unionem actualem, ita ut adhuc de potentia Dei absoluta non possent existere quin actu vnirentur, concedo consequentiam. Rationem exhibeo: totum fundamentum, quod habemus ad ponendam unionem superadditam inter materiam & formam est, quia videmus posse existere saltem diuinâ intercedente potentia, quin actu uniantur, ex quo inferimus non actu vniri per suammet entitates, quod si videremus materiam, & formam nunquam non vniri, & iudicaretur adhuc de potentia Dei absoluta non posse non actu vniri, nullum esset fundamentum ad unionem superadditam admittendam inter talem materiam, & formam. Neque modò admittenda est inter materiâ, & modum unionis, quem assignamus pro materiâ, & forma, quæ de facto existunt, quia talis unionis modus indifferentiam non habet, ut vniantur, & non vniantur, sed per suammet entitatem est affixus materiæ & formæ, ita ut neque de potentia Dei absoluta, ex suppositione, quod existeret posset non vniri talia extrema, & illis non esse unitum, eo modo, quo vnitur, non ut extremum, sed ut nexus annexens extrema, quod non est propriè vniri, sed esse rationem vnendi, neque unionis modus dicitur unitus, sed vnies, quod ad questionem non attinet: illo enim modo, quo vnitur propriè, vel impropiè, ut quò, vel quod, ut extremum, vel ut nexus, vnitur absque vlla indifferentia, & ita per suam entitatem, & non per aliquid superadditum. Adde necessum esse unionem non vniri medio alio, ne in infinitum procedatur, quod non requiritur inter materiam & formam.

21 Obiicies secundò. Materia & forma sunt partes immediatæ totius: ergo per se immediate illud componunt, & non medio alio modo unionis. Probo consequentiam, de ratione partis est componere: ergo de ratione partis immediate est componere. Concedo antecedens, & distingo consequens: ergo materia & forma per se immediate componunt totum, immediate partium, & immediate compositionem, concedo consequentiam: immediate compositionem, concedo consequentiam: immediate compositionem, concedo consequentiam: immediate compositionem, concedo consequentiam. Est dicere, componunt non mediâ alia parte, & non medio alio componente, concedo: componunt non mediâ compositione, nego. Ad probationem consequentiæ respondeo, concedendo antecedens, & distinguendo consequens: de ratione partis immediatæ est non componere

mediâ alia parte, seu medio alio componente, concedo: mediâ causalitate, seu mediâ compositione, nego.

22 Obiicies tertio, Forma per inhesionem seu dependentiam, quam habet à materiâ, est in materiâ, est inseparabilis ab illa, inhaeret illi, est connexa cum illa: ergo non indiget alio modo unionis. Respondeo formam per dependentiam esse in materiâ tanquam in subiecto inhesionis, non verò tanquam in subiecto informationis, cum quo vnum constituit, & esse inseparabilem localiter ab illa, illique inhaerere modo explicato, & esse connexam cum illa tanquam cum causâ, à qua dependet ex vi dependentiæ, seu inhesionis, quibus omnibus positis adhuc forma non constituit vnum substantiale cum materiâ, neque illi est unita, & illis permanentibus potest Deus unionem impedire ac proinde hæc est necessaria, ut ex vi illius forma sit unita materiæ, & totum sit constitutum.

S. V.

De unione aliorum totorum.

23 De toto integrali seruata proportione idem iudicium ferendum est, ac de toto essentiali: sicut enim partes essentielles indifferentes sunt, ut uniantur, & non uniantur, sic integrantes, quarum plurimis valde contingenter accidit unio, ut patet in unione duarum partium aquæ, ex qua indifferentia constat non vniri per se ipsas, sed per unionem superadditam. Hanc non esse dependentiam, quam habent partes à subiecto, certum est, quia duæ partes aquæ cum eadem dependentia ab eodem subiecto modo sunt unitæ, modò diuisæ, quia quando diuiditur aqua, non corrumpitur unio, quam partes formæ aquæ habebant cum subiecto: ergo non uniantur integraliter per dependentiam à subiecto. Deinde partes materiæ primæ, quæ nullam habent dependentiam à subiecto, integraliter sunt unitæ, & partes quantitatis eandem integram unionem retinent extra subiectum constitutæ in mysterio Eucharistiæ, quam habebant in subiecto: ergo unio integralis non constituit in partium à subiecto dependentia. Ponenda est talis unio in modis superadditis partibus unitis pertinentibus ad eandem speciem ad quam pertinent partes integraliter unitæ, siue substantiales, siue accidentales.

25 Maior est difficultas de aliis concretis accidentalibus, an videlicet includat unionem distinctam ab ipsa educatione formæ accidentalis; vel formæ accidentales, per quas constituuntur, uniantur subiectis præcisè per dependentiam, quam habent ab illis, ita ut inter albedinem, & subiectum, quod ex vi illius album constituitur, nulla intercedat unio præter inhaerentiam, seu dependentiam, quam habet albedo à subiecto. Ratio dubitandi rectè sumitur ex his, quæ de toto substantiali diximus, in quo tantum probauimus indigere unione distinctâ ab inhaerentia formæ, quia inhaerentia est accidens, & non potest pertinere ad constitutionem totius substantialis, sed hæc ratio non probat inhaerentiam non posse constituere hoc totum accidentale, verbi gratiâ, album, ergo nulla potest adhiberi ad probandum in his concretis accidentalibus dari unionem inter materiam & formam, distinctam à dependentia, quam habet forma à materiâ, scilicet albedo à ligno albo.

26 Rationem suprâ dictam non probare dandam esse hanc unionem distinctam à dependentia formæ in concretis accidentalibus, apertè conuincitur: venio ad aliam, quæ nonnulli probant dependentiam à subiecto non esse unionem inter terminum dependentem, & subiectum, à quo dependet, quæ si alicuius est roboris æquè premit in compositis substantialibus, & accidentalibus. Unio inter materiam, & formam hominis dependet à subiecto mediâ inhesionem, & non illi vnitur per hanc inhesionem, seu dependentiam: ergo dependentia seu inhaesio non est unio inter extremum dependens, & subiectum, à quo dependet, neque illa constituit unita. Primam partem antecedentis, scilicet unionem hominis dependere mediâ inhesionem à subiecto, fert communis sententia. Secunda probatur: unio essentialiter per se ipsam vnitur materiæ, & formæ, & est vnendi ratio, quæ non potest vniri medio alio: ergo unioeducta ex subiecto, quod vnitur, nõ illi vnitur mediâ inhaerentia: ergo inhaerentia non est unio inter subiectum, & terminum inhaerentem, seu dependentem. Hæc ratio æquè probat de omnibus inhaerentiis, seu dependentiis